ENTER ทดลองอ่าน
ENTER ทดลองอ่าน
ENTER ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน
ENTER
ทดลองอ่าน
ENTER
ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊คส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊คส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เดือนแห่งปีศาจของดินแดนตะวันตกมักมาพร้อมความเปลี่ยนแปลง เมื่อหนึ่งปีก่อนเมืองชายแดนที่เคยร้างผู้คนกลับกลายเป็นเมืองที่เจริญผิดหูผิดตา วันเวลาผ่านไปหนึ่งปีโรแลนด์ที่เตรียมการมาตั้งแต่เนิ่นๆ ก็นึกว่าจะผ่านเดือนแห่งปีศาจคราวนี้ไปได้อย่างราบรื่น ทว่าหิมะยังไม่ทันหยุดตก จดหมายลับจากป้อมปราการลองซองก็มาถึงเขาเสียก่อน สี่ตระกูลขุนนางใหญ่พากันก่อกบฏ ประกาศตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อเขาอย่างชัดเจน แต่ในเมื่อคนพวกนั้นไม่เกรงกลัวโรแลนด์ผู้มีอาวุธล้ำยุคอยู่ในมือก็ย่อมไม่หวั่นเกรงเช่นกัน สุดท้ายแล้วการก่อกบฏครั้งนี้จะนำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงอย่างไร คงต้องฝากให้ร่วมค้นหาคำตอบกันในเล่มนี้แล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊คส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหามีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ฆาตกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เอ้อร์มู่ ชื่อจริงคือเฉิน รุ่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเอ้อร์มู่เริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศจีนในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เอ้อร์มู่ไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกันแต่อย่างใด ตรงกันข้ามเขากลับรู้สึกว่าเนื้อหาของการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะใช้มันในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

เอ้อร์มู่

แท้จริงแล้วการลงทุนที่คุ้มค่าที่สุดคือการลงทุนกับประชาชน
แม้เป็นแค่การเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย
แต่มันก็อาจนำไปสู่ผลตอบแทนที่น่าตกใจได้

ตอนที่ 444
ส่งข่าว

ทว่าพ่อบ้านยังไม่ทันออกจากเขตของตระกูลชิลต์ โรแลนด์ก็ได้รับจดหมายจากพิราบสื่อสารที่ส่งมาโดยกองทัพที่สองซึ่งเฝ้าระวังอยู่ในป้อมแล้ว

หนึ่งชั่วโมงต่อมา จดหมายขอความช่วยเหลือจากเปโรก็ส่งมาถึงปราสาทเมืองชายแดน

เนื่องจากสัตว์ส่งสารสามารถรับส่งข้อมูลได้จำกัด เขาจึงต้องนำเนื้อหาในกระดาษสองแผ่นมาต่อกันถึงได้แน่ใจว่าข่าวที่น่าตกใจนี้เป็นความจริง

สี่ตระกูลใหญ่แห่งดินแดนตะวันตกกำลังก่อกบฏ!

ใครกันที่ให้ความมั่นใจแก่พวกเขาจนกล้าวางแผนโค่นล้มข้าเช่นนี้!

โรแลนด์เรียกคาร์เตอร์กับขวานเหล็กเข้ามาแล้ววางกระดาษลงตรงหน้าคนทั้งสอง

"ฝ่าบาท นี่คือ..."

"ข่าวจากป้อม" เขาพูดอย่างหัวเสีย ฤดูหนาวกำลังจะผ่านไปอีกสามวันก็จะเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิแล้ว นอกจากงานขยายเมืองเขายังต้อง

ดูแลงานติดตั้งระบบสาธารณูปโภคทั้งหมดด้วย เวลาเช่นนี้ยังอุตส่าห์หาเรื่องวุ่นวายมาให้เขาได้ ขุนนางพวกนี้ไม่รู้เสียแล้วว่าคำว่าตายสะกดอย่างไร!

ในจดหมายลับบอกว่าขุนนางในเมืองนำบริวารจำนวนหนึ่งเข้าโจมตีทหารเฝ้ากำแพงเมืองอย่างกะทันหัน กว่ากองลาดตระเวนที่อยู่บนสันกำแพงจะรู้ตัว อีกฝ่ายก็เข้าควบคุมกลไกเปิดปิดสะพานชักประตูเมืองทิศเหนือแล้ว พวกเขาจึงทำได้แค่จุดไฟสัญญาณและรักษาพื้นที่ที่เหลืออยู่เท่านั้น

พอทหารนายอื่นๆ ในกองทัพที่สองเห็นไฟสัญญาณก็ปฏิบัติตามแผนฉุกเฉินทันที พวกเขาแบ่งทหารสิบกลุ่มย่อยหรือประมาณห้าสิบนายที่อยู่ในค่ายออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งมุ่งหน้าไปยังประตูเมืองทิศเหนือส่วนอีกกลุ่มมุ่งหน้าไปยังปราสาทป้อม จดหมายลับของเปโรถูกส่งออกมาหลังจากทหารกองทัพที่สองปะทะกับศัตรูในปราสาทแล้ว พวกเขาเพิ่งมารู้เอาตอนนี้เองว่าฝ่ายตรงข้ามคือขุนนางท้องถิ่น

"เปโรบอกว่าผู้บุกรุกที่ล้อมตีปราสาทชูธงของสี่ตระกูลใหญ่ พวกเขาคงเตรียมการเรื่องนี้ไว้นานแล้ว" คาร์เตอร์อ่านข้อความในกระดาษจบก็ขมวดคิ้วว่า "แล้วอีกอย่างหากขุนนางที่ต่างคนต่างอยู่พวกนั้นหันมารวมตัวกันได้ล่ะก็ นั่นแปลว่าพวกเขาจะต้องมีผู้นำใหม่แล้วแน่นอน"

ถูกต้อง สี่ตระกูลใหญ่...หรือก็คือห้าตระกูลที่อยู่ใต้การปกครองของดยุกไรอันล้วนมีสถานภาพเท่าเทียมกัน ลองพวกเขาลดทิฐิแล้วหันมาร่วมมือกันได้เช่นนี้คงไม่แคล้วมีพลังที่ยิ่งใหญ่กว่าคอยสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง มิฉะนั้นมีหรือที่พวกเอิร์ลจะยอมให้ใครใหญ่กว่าตัวเองต่อให้เถียงกันเป็นปีเป็นชาติก็ไม่มีทางได้ข้อสรุป

และเวลานี้คนที่มีกะจิตกะใจจะสอดมือเข้ามาในดินแดนตะวันตกก็มีเพียงไม่กี่คน

"เจ้าหมายถึง...พระราชาทอว์ฟิคแห่งเมืองหลวงหรือ" ขวานเหล็กมองหัวหน้าอัศวิน เขาเป็นชาวทะเลทรายเผ่าโมเกนจึงไม่ตื่นตัวต่อสถานการณ์ทางการเมืองในเกรย์คาสเซิลเท่าคาร์เตอร์

"หรือถ้าจะเป็นศาสนจักรข้าก็ไม่แปลกใจ" โรแลนด์เบ้ปาก "ดูจากเหตุการณ์ที่สันเขาฟอลเลนดรากอนก็รู้แล้วว่าสักวันพวกเขาต้องลงมือกับดินแดนตะวันตกแน่"

"แต่ที่น่าห่วงคือ...จดหมายฉบับที่สองบอกว่ากองกำลังของศัตรูก็มีอาวุธร้อนเช่นกัน" คาร์เตอร์ขมวดคิ้ว "พวกเขารู้สูตรดินปืนแล้วหรือนี่"

"สูตรผงหิมะไม่ใช่ความลับสำหรับศาสนจักรและทอว์ฟิคอยู่แล้ว แต่กว่าพวกเขาจะรู้วิธีใช้ประโยชน์จากมันจริงๆ ก็ยังอีกนาน" เจ้าชายเคาะโต๊ะเบาๆ "ข้าแค่แปลกใจว่าพวกเขาไปเอาความมั่นใจมาจากที่ใดว่าจะเอาชนะกองทัพที่หนึ่งได้ เพราะต่อให้มีคนหนุนหลังจริงแต่น้ำไกลย่อมดับไฟใกล้ไม่ทันอยู่แล้ว และเมืองชายแดนก็อยู่ใกล้ป้อมเสียยิ่งกว่าอะไร"

"คงเพราะเดือนแห่งปีศาจกระมังพ่ะย่ะค่ะ" ขวานเหล็กครุ่นคิดสักครู่จึงตอบออกมา "แม้ครั้งก่อนฝ่าบาทจะทรงใช้พลังแห่งสายฟ้าเข้ากำราบกองอัศวินของดยุก แต่กองทัพของเรายังไม่ได้แสดงแสนยานุภาพในการโจมตีขั้นสูงสุดให้พวกเขาเห็น เวลานี้หิมะปิดเส้นทางสัญจรทางบกหมดแล้ว มิหนำซ้ำสัตว์อสูรก็ยังรุกรานอยู่ตามชายแดน สำหรับพวกเขาแล้วนี่คงเป็นโอกาสเหมาะที่จะก่อกบฏที่สุด...เพราะกว่าฝ่าบาทจะรวมพลไปตีป้อมปราการลองซองได้ก็น่าจะอีกสองเดือนเป็นอย่างต่ำ"

"จากนั้นพวกเราก็จะถูกปืนและกำแพงเมืองที่สูงตระหง่านสกัดกั้นไว้"

"ใช่แล้วพ่ะย่ะค่ะ" ขวานเหล็กแสยะปาก "อาวุธที่ฝ่าบาททรงมีพวกเขาก็มี แล้วไหนจะกำแพงเมืองสูงเสียดฟ้าอีก ดีไม่ดีพวกเขาอาจมี

กองหนุนคอยช่วยเหลืออยู่ด้วย แล้วเหตุใดจึงจะสกัดฝ่าบาทไว้ที่เชิงกำแพง ไม่ได้เล่า...กระหม่อมว่าพวกเขาน่าจะคิดเช่นนี้"

"นั่นเพราะพวกเขายังไม่รู้ถึงอานุภาพที่แท้จริงของเมืองชายแดน" โรแลนด์ลุกขึ้นยืน "ขวานเหล็ก!"

"พ่ะย่ะค่ะ ฝ่าบาท!" เขายืนตรงทันที

"เตรียมกองทัพที่หนึ่งให้พร้อม พรุ่งนี้เช้าออกเดินทาง" เจ้าชายสั่งเสียงดังฟังชัด "ใช้ทหารจำนวนห้าร้อยนาย ปืนใหญ่สนามหกกระบอก เจ้าไปจัดทัพตามที่เห็นสมควร"

"พ่ะย่ะค่ะ!" ขวานเหล็กทำวันทยหัตถ์

เวลานี้กองทัพที่หนึ่งมีขนาดใหญ่กว่ากองพลเรือนห้าร้อยคนในอดีตถึงสี่เท่า ทหารสองพันสองร้อยกว่านายมีปืนยาวลูกโม่ใช้กันอย่างทั่วถึง อานุภาพการโจมตีย่อมต่างจากในวันวานอย่างสิ้นเชิง และยิ่งพวกเขาได้รับการศึกษามาแล้ว การปฏิบัติภารกิจต่างๆ จึงมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น แค่ถ่ายทอดคำสั่งเตรียมทัพลงไปคนในกองกำลังก็พร้อมคำนวณปริมาณเสบียงและกระสุนที่ต้องใช้ตามจำนวนทหารและวันที่ออกรบทันที กองกำลังขนาดห้าร้อยนายจึงใช้เวลาเตรียมงานพลาธิการได้ในเพียงหนึ่งวัน...นับว่าเร็วกว่ากองอัศวินและทหารรับจ้างที่ใช้เวลาถึงครึ่งเดือนอย่างเทียบไม่ติด

กองทัพของเขาจะโดยสารเรือกลไฟสิบเอ็ดลำไปยังป้อมโดยตรง หลังจากเข้ากระบวนการผลิตอย่างเป็นทางการแล้ว เรือคอนกรีตเสริมเหล็กก็ถูกผลิตออกมาทุกๆ ห้าวัน ซึ่งนั่นถือเป็นอัตราการผลิตที่เขาจงใจลดลงมาแล้ว เหตุผลที่ต้องจำกัดปริมาณก็เพราะปัญหาเรื่องลูกเรือและเครื่องจักรไอน้ำล้วนๆ

"คาร์เตอร์!"

"พ่ะย่ะค่ะ ฝ่าบาท" หัวหน้าอัศวินเงยหน้าว่า

"เจ้าอยู่เฝ้าเมืองชายแดนไป"

มุมปากของอัศวินคว่ำลงทันตา "อะ...อะไรนะพ่ะย่ะค่ะ ไม่นะฝ่าบาท เหตุใดฝ่าบาททรงทิ้งกระหม่อมไว้ที่นี่อีกแล้ว!"

"ตอนนี้ยังอยู่ในช่วงเดือนแห่งปีศาจ สัตว์อสูรอันตรายกว่าพวกขุนนางมากนัก" โรแลนด์ยืนยันแน่วแน่ "เฝ้าเมืองของข้าให้ดีล่ะ"

รอจนกระทั่งไม่มีคนอยู่ในห้องแล้ว เขาจึงถอนใจออกมา "ครั้งนี้ต้องมีแม่มดเดินทางไปกับข้าด้วย"

"หม่อมฉันยินดีตามเสด็จไปทุกที่เพคะ" ไนติงเกลยิ้ม

โรแลนด์ยังไม่ตัดความน่าจะเป็นที่ว่าศัตรูอาจเป็นฝ่ายศาสนจักร ตราบใดที่ทหารกองทัพที่หนึ่งยังไม่มีศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าครบทุกนายคนที่จะรับมือกับผู้บริสุทธิ์ได้ก็มีแค่แม่มดเท่านั้น ส่วนแม่มดที่จะเดินทางไปกับเขาครั้งนี้มีไลต์นิ่ง เมซี ซิลเวีย นาน่า ลิลลี่ และไนติงเกล รวมทั้งสิ้นหกคน และหากเพิ่มแม่มดสายต่อสู้จากเกาะสลีปปิ้งอีกสามคนลงไปด้วยผู้บริสุทธิ์ก็แทบไม่มีโอกาสเข้าถึงตัวเขาได้เลย

โรแลนด์เดินไปที่ริมหน้าต่างพลางมองออกไปยังทุ่งหิมะและเทือกเขาสีขาวโพลน

หากเปรียบเทือกเขาสิ้นวิถีเป็นกำแพงป้อมปราการลองซองแล้วดินแดนร้างทางทิศเหนือก็คงเปรียบเสมือนอาณาเขตของสี่ตระกูลใหญ่เป็นพื้นที่ที่อำนาจของเขาแผ่ไปไม่ถึง แอลลาเฟียร์ ไวลด์โรส เมเปิลลีฟวูล์ฟ...พวกเขาบริหารผืนดินของตัวเองมาเป็นเวลานับร้อยปี นานเสียจนมีกฎเกณฑ์และธรรมเนียมปฏิบัติอันเป็นเอกลักษณ์ แม้กระทั่งตระกูลของดยุกไรอันก็ยังไม่กล้าแตะต้องพวกเขามากนัก เดิมทีโรแลนด์คิดว่าหลังจากขยายเมืองแล้วจะค่อยๆ สลายอำนาจของพวกขุนนาง จากนั้นค่อยเข้ายึดพื้นที่ของพวกเขาอีกที แต่เหตุกบฏครั้งนี้กลับเปิดโอกาสให้เขาเสียก่อน...โอกาสที่จะกลืนทั้งคนและพื้นที่กว้างใหญ่รอบๆ ป้อมใน

คราวเดียวกัน

เขาจะไม่ปล่อยขุนนางกลุ่มนี้ไปอีกแล้ว

ตอนที่ 445
รุก

กูกาซิมมาถึงท่าเรือตั้งแต่ฟ้าเริ่มสาง

วันนี้ต่างจากทุกวันตรงที่บริเวณท่าเรือมีคนออกันแน่น พวกเขาสะพายสัมภาระและปืนมาด้วย ดูเผินๆ คล้ายกับป่าทึบกลางหิมะ แม้จำนวนคนจะมาก แต่ลำดับงานต่างๆ กลับดำเนินไปอย่างเป็นระเบียบ พวกทหารเดินเรียงแถวขึ้นเรือกลไฟทีละนาย ช่างเป็นบรรยากาศที่ทรงพลังจนยากจะบรรยาย

กูกาซิมกลืนน้ำลายเอื๊อก

คนพวกนี้คือนักรบของเจ้าชาย

ไม่อยากเชื่อเลยจริงๆ ชายชราคิดในใจ สมัยหนุ่มๆ เขาเคยล่องเรือตั้งแต่เขตซีวินด์ไปจนถึงท่าเรือเคลียร์ริเวอร์ เรียกได้ว่าเดินทางผ่านมาแล้วค่อนอาณาจักรเกรย์คาสเซิล ซ้ำยังเคยนำขบวนเรือสินค้าแล่นไปถึงหมู่เกาะในฟยอร์ดอีก ตลอดทางได้เห็นทั้งอัศวินชุดเกราะผู้เย่อหยิ่งและคนป่าดุร้ายผู้สังหารสัตว์ด้วยมือเปล่า คนเหล่านั้นล้วนเป็นผู้แข็งแกร่งในสายตาเขา แต่กูกาซิมไม่คิดเลยว่าเวลานี้จะได้สัมผัสความแข็งแกร่งเช่นนั้น...หรืออาจถึงขั้นมากกว่าจากกลุ่มคนธรรมดาพวกนี้

ถูกต้อง คนพวกนี้ล้วนเป็นคนธรรมดา...กูกาซิมอยู่เมืองชายแดนมาได้ประมาณสี่เดือนแล้ว ไม่แปลกที่จะเริ่มเข้าใจเมืองแห่งนี้มากขึ้นทุกวัน เขารู้ว่าสมาชิกของกองทัพที่หนึ่งถูกคัดเลือกมาจากชาวเมืองดั้งเดิม พวกเขาส่วนใหญ่เข้ากองทัพหลังจากบรรลุนิติภาวะไปแล้ว อาชีพที่ทำก่อนหน้านั้นก็มากมายหลากหลาย มีทั้งเคยเป็นคนงานเหมือง นายพราน คนเฝ้าเตา และช่างดินเหนียว แต่ไม่มีใครเคยเป็นนักรบมาก่อนเลย หรือพูดอีกอย่างได้ว่าพวกเขาไม่ได้ฝึกทักษะการต่อสู้มาตั้งแต่เด็ก

ทว่าภายในเวลาเพียงไม่กี่เดือนคนพวกนี้กลับดูน่าเกรงขามไม่แพ้กองอัศวิน เจ้าชายร่ายเวทมนตร์อะไรใส่พวกเขากัน

"ท่าน...จะไปจริงๆ หรือ" เสียงท้วงแผ่วเบาของเวเดอร์ดังมาจากด้านหลัง เขาฟังออกว่าอีกฝ่ายก็กำลังทึ่งกับกองทัพที่เงียบสงบกองนี้อยู่เหมือนกัน

"จริงสิ มิฉะนั้นข้าจะสมัครตำแหน่งกัปตันหรือ" กูกาซิมสูดหายใจเข้าลึก

"แต่พวกเขากำลังจะไปทำสงคราม"

"พวกเขากำลังจะไปทำงานให้เจ้าชายต่างหาก" ชายชราบอกโดยไม่หันมองอีกฝ่าย "ข้าเองก็เช่นกัน"

เสียงจากด้านหลังเงียบหายไปครู่ใหญ่ ก่อนจะพูดขึ้นอีกครั้ง "อย่าตายที่นั่นก็แล้วกัน"

เขาไม่ได้ตอบกลับ เพียงแต่โบกมือให้อีกฝ่ายเท่านั้น

กูกาซิมเดินฝ่าหิมะขึ้นเรือกลไฟลำที่หก ตามธรรมเนียมแล้วกัปตันสามารถตั้งชื่อให้เรือที่ตัวเองคุมได้ แม้เรือล้อประหลาดลำนี้จะเป็นของเจ้าชาย แต่เขาก็ได้รับแจ้งว่าเขายังมีสิทธิ์นี้

เพียงแต่ชายชรายังตัดสินใจไม่ได้

นี่คือการกลับมาทำอาชีพกัปตันอีกครั้งหลังจากหันหลังให้การเดินเรือมาสิบกว่าปี เขาหวังว่าตัวเองจะยังคิดชื่อที่มีความหมายอันน่าจดจำให้มันได้

"กัปตัน ท่านมาแล้ว!" พอเดินเข้าห้องเรือ ผู้ช่วยของเขาก็รีบปรี่มารับ "ตอนนี้หม้อต้มน้ำกำลังทำงานอยู่ อีกประเดี๋ยวล้อก็หมุนแล้ว"

เด็กหนุ่มคนนี้ชื่อซีไพค์ เขาย้ายมาจากดินแดนใต้และมีประสบการณ์หาปลาในทะเลมาแล้วหลายปี หากอยู่ในกองเรืออื่นคงไม่ได้เป็นแม้แต่ลูกเรือด้วยซ้ำ แต่กับที่นี่ถือเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะทุกคนเป็นมือใหม่เหมือนกันหมด

"ลูกเรือมากันครบแล้วหรือ"

"ครบตั้งแต่เช้าแล้ว ท่านน่ะเป็นคนสุดท้าย" อีกฝ่ายขยิบตาให้เขา

"หากเจ้าไม่รู้ว่าควรแสดงความเคารพต่อกัปตันอย่างไร ข้าจะให้เจ้าเช็ดดาดฟ้าเสียให้เข็ด"

"มิได้ ท่านกัปตันที่เคารพ" เด็กหนุ่มยืดตัวตรงแหน็ว "ข้าย่อมรู้อยู่แล้ว!"

"เช่นนั้นก็ดี" กูกาซิมลูบหนวด "ไปบอกห้องหม้อน้ำให้เร่งไฟขึ้นอีกนิด แต่อย่าเผลอปิดวาล์วไอน้ำล่ะ ข้าไม่อยากพุ่งเสยก้นเรือลำหน้าอีก!"

"เอาน่า ข้ารู้หรอก" ซีไพค์ตอบกลับอย่างทะเล้นก่อนเขาจะพูดจบเสียอีก เด็กหนุ่มขยิบตาให้ชายชรา ก่อนจะวิ่งไปยังห้องคนขับอย่างรวดเร็ว

"เจ้าเด็กนี่" กูกาซิมส่ายหน้ายิ้มๆ บรรยากาศตึงเครียดที่มาพร้อมกับกองทัพที่หนึ่งคลายลงไปมาก เขารู้สึกราวกับได้ย้อนเวลาไปใช้ชีวิตในท้องทะเลอีกครั้ง ชายชราเดินไปที่พังงาเรือแล้วลูบด้ามไม้อย่างเบามือ ระหว่างนั้นก็เริ่มทบทวนขั้นตอนการขับเรือกลไฟ

เรือหินที่เจ้าชายคิดค้นขึ้นไม่เหมือนเรือกำปั่นแม้แต่น้อย มันไม่มี

เสากระโดงเรือและห้องใต้ดาดฟ้า จะมีก็แค่ห้องสองห้องที่ตั้งอยู่บริเวณหัวเรือและกลางเรือ ห้องด้านหน้าเรียกว่าห้องคนขับ หากมองผ่านหน้าต่างบานใหญ่สองบานออกไปจะเห็นเส้นทางเดินเรือได้อย่างชัดเจน ส่วนห้องตรงกลางคือห้องหม้อน้ำ แรงขับเคลื่อนทั้งหมดล้วนถูกส่งมาจากห้องนี้

ด้านหลังห้องคนขับและส่วนท้ายเรือเป็นดาดฟ้าโล่ง ในระหว่างการฝึกพวกเขามักบรรทุกคนงานเหมืองไปยังทิศตะวันตกของแม่น้ำเรดริเวอร์เพื่อขุดถ่านหินจากชายป่าเร้นลับกลับมาเป็นประจำ...วัตถุให้ความอบอุ่นชนิดนี้ทนการเผาไหม้ได้ดีกว่าไม้และพบเห็นได้ทั่วไปในเขตซีวินด์ เวลานี้บริเวณรอบดาดฟ้ามีผ้ากันลมและเพิงเพิ่มขึ้นมา เห็นได้ชัดว่าถูกเตรียมไว้สำหรับเหล่าทหารโดยเฉพาะ

แม้ไม่เคยสัมผัสของเล่นชนิดใหม่นี้มาก่อน แต่กูกาซิมก็ค้นพบระหว่างการฝึกอย่างรวดเร็วว่าเรือประเภทนี้แล่นไม่ยากเลย อาจถึงขั้นง่ายกว่าเรือกำปั่นด้วยซ้ำ ลำพังแค่ไม่ต้องอาศัยทิศทางและแรงลมในการปรับใบเรือก็ประหยัดเวลาและแรงงานคนไปได้มากแล้ว ขอแค่มีคนคอยต้มน้ำอยู่ตลอดก็พอ การปีนเสาขึ้นไปชักใบเรือนั้นต้องใช้เวลาฝึกฝนไม่ต่ำกว่าครึ่งปี ในขณะที่เรือชนิดนี้แค่รอให้มีไอสีขาวพ่นออกมาจากปล่องไฟ ลูกเรือก็สามารถปิดวาล์วไอน้ำแล้วแล่นได้เลย

ทันใดนั้นความเงียบสงบยามเช้าของเมืองชายแดนก็ถูกทำลายด้วยเสียงหวูดที่ลอยมาจากด้านหน้า

นี่คือสัญญาณเดินเรือ

"กัปตัน น้ำในหม้อเดือดแล้ว!" ซีไพค์เข้ามาในห้องคนขับ

"สั่นกระดิ่งบอกบิ๊กฟุตกับกริซลีให้ปิดวาล์วไอน้ำ เดินหน้าเบามาก!" กูกาซิมสั่งการอย่างแข็งขัน

"รับทราบ เดินหน้าเบามาก!" ซีไพค์กระตุกลวดเหล็กเส้นเล็กที่ผนัง

เมื่อลวดเส้นนี้ขยับกระดิ่งที่ห้องหม้อน้ำก็จะสั่นสะเทือน นี่คือวิธีถ่ายทอดคำสั่งจากกัปตัน

เรือเริ่มขยับทันที ล้อไม้ทั้งสองข้างค่อยๆ หมุนอย่างช้าๆ

กูกาซิมจับพังงาและมองตรงไปข้างหน้า ตอนที่เวเดอร์ถามคำถามนั้น เขาไม่ได้บอกความจริงที่อยู่ในใจออกไป หรือพูดอีกอย่างก็คือเรื่องทำงานรับใช้เจ้าชายเป็นแค่เหตุผลส่วนเล็กๆ เท่านั้น

เหตุผลหลักคือเขาชอบอาชีพ 'กัปตัน' จากใจจริง

ไม่ว่าจะเรือกำปั่นหรือเรือกลไฟ หากได้กุมพังงารับลมและคลื่นเมื่อไร กูกาซิมมักรู้สึกสดชื่นได้อย่างแท้จริง

นี่ต่างหากชีวิตที่เขาต้องการ

"ชักใบเรือ...ไม่สิ เติมถ่านเข้าไปอีก!" ชายชราหมุนพังงาไปทางขวาพลางตะโกนเสียงดัง "ทุกคนเตรียมตัวให้พร้อม พวกเราจะออกเดินทางแล้ว!"

"หากเจ้าส่งข้าไปเมืองชายแดนได้ ตระกูลชิลต์จะให้ค่าตอบแทนเจ้าอย่างงามถึง...ห้าเหรียญทอง ไม่สิ สิบเหรียญทองเป็นอย่างไร" พ่อบ้านยืนอยู่หน้ากระท่อมไม้หลังเล็กริมแม่น้ำพลางถามคนเรือที่มีสีหน้าลำบากใจ เท้าซ้ายของเขาจ่อขวางช่องประตูไว้เพื่อกันไม่ให้อีกฝ่ายปิดประตูไล่แขก

"นาย...นายท่าน...ใช่ว่าข้าไม่อยากไปส่งท่าน แต่ข้าทำไม่ได้จริงๆ" คนเรือพูดตะกุกตะกัก "ท่าน...ท่านดูสิ เรือของข้าโล่งออกปานนั้น แม้แต่เพิงบังหิมะก็ยังไม่มี ลำพังแค่ข้ามฟากยังพอว่า แต่นี่ท่านจะให้พาไปถึงเมืองชายแดน ข้าต้องใช้เวลากี่วันกัน! จะถ่อเรือไปถึงที่นั่นได้หรือไม่ก็ยังไม่รู้ แล้วไหนจะอากาศที่หนาวเหน็บอีก ตกดึกมาพวกเราจะ...จะนอนที่ใด! หากท่านบอกว่านอนบนเรือ พวกเราคงได้กลายเป็นน้ำแข็งแน่"

"แล้วแถวนี้มีใครพาข้าไปเมืองชายแดนได้หรือไม่" พ่อบ้านยังไม่

ล้มเลิกความตั้งใจ

"ไม่มีแล้วๆ" อีกฝ่ายโบกมือรัว "พวกเรามีแต่เรือเล็ก ต้อง...ต้องในป้อมโน่นถึงจะมีเรือใหญ่ที่พอนอนได้ ท่านไปหาเอาที่นั่นเถอะ"

หากเข้าป้อมได้ข้าจะลำบากมาพึ่งคนที่จับปลาและพายเรือข้ามฟากเป็นอาชีพถึงท่าเรือนอกเมืองเช่นนี้หรือ

พ่อบ้านกระทืบหิมะอย่างเจ็บใจ พอสี่ตระกูลใหญ่เริ่มโจมตีป้อมประตูเมืองทุกแห่งก็ถูกปิดตาย เขาต้องเสียเวลาไปมากกว่าจะอ้อมมาถึงที่นี่ได้ แต่ดูท่าคงเสียแรงเปล่าแล้ว

ฟ้ากำลังจะมืดในอีกไม่ช้า เช่นนี้จะทำภารกิจที่เจ้านายมอบหมายได้อย่างไร

พ่อบ้านเหม่อมองไปทางแม่น้ำเรดริเวอร์อย่างตรอมตรม ทว่าไม่นานเขาก็ต้องตะลึงงัน

สวรรค์ นั่นมันอะไรกัน

เขาขยี้ตาจนแน่ใจว่าตัวเองมองไม่ผิด...กองเรือขนาดใหญ่กำลังแล่นมาทางนี้ หน้าตาของพวกมันไม่เหมือนเรือกำปั่นที่เขาเคยเห็นมาก่อน ขบวนเรือแล่นฝ่าหิมะมาอย่างรวดเร็วพร้อมส่งเสียงครืนๆ ดังกระหึ่ม บนเรือสีเทาไม่มีใบเรือแท้ๆ แต่พวกมันกลับแล่นทวนลมมาได้ หัวเรือแยกผิวน้ำออกเป็นสองแฉกคล้ายกับกำลังผ่าคลื่นออกจากกัน

ธงที่อยู่บนเรือลำหน้าโบกสะบัด สัญลักษณ์หอคอยและทวนที่ปักอยู่บนนั้นเผยชัดแก่สายตา พ่อบ้านเผลอกลั้นหายใจโดยไม่รู้ตัว

นี่คือกองเรือของเจ้าชายโรแลนด์!

ตอนที่ 446
สัตว์ยักษ์จากฟากฟ้า

ป้อมปราการลองซองตั้งอยู่บริเวณลำน้ำสาขาของแม่น้ำเรดริเวอร์ มีทางน้ำสายหนึ่งผ่าดินแดนแยกเป็นสองส่วน ชาวเมืองส่วนใหญ่อาศัยอยู่ที่ฝั่งตะวันตก ส่วนฝั่งตะวันออกเป็นทุ่งนาที่เรียงกันแน่นขนัด

ทุ่งนาพวกนี้ไม่ได้อยู่นอกเมืองเหมือนเมืองใหญ่ทั่วๆ ไป กำแพงเมืองที่สูงตระหง่านของป้อมโอบล้อมพื้นที่อยู่อาศัยและทุ่งนาบางส่วนไว้ข้างใน เหตุผลไม่ใช่เพื่อป้องกันสัตว์อสูรแต่เพื่อป้องกันเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์ยกทัพมาโจมตี ทีนี้ต่อให้เมืองถูกศัตรูล้อมไว้อย่างแน่นหนา ด้านในก็ยังผลิตเสบียงเลี้ยงตัวเองได้

นั่นเป็นเหตุที่กำแพงด้านนอกของป้อมปราการลองซองต้องเว้นช่องว่างไว้ให้แม่น้ำไหลเข้าเมือง ช่องว่างระหว่างกำแพงสองส่วนมีโซ่ขนาดเท่าแขนคนหลายเส้นแขวนอยู่ หากศัตรูคิดจะโจมตีป้อมโดยอาศัยทางน้ำ พวกเขาแค่ต้องใช้ดาบฟันเชือกป่านให้ขาดแล้วโซ่เหล็กพวกนั้นก็จะร่วงใส่ศัตรูเอง

ทว่าดินแดนตะวันตกไม่ค่อยพบกองเรือบุกโจมตี ดังนั้นโซ่หลายเส้นจึงแทบไม่ได้ถูกใช้งานและครั้งนี้เองก็เช่นกัน กองเรือของโรแลนด์สามารถ

แล่นผ่านมาได้อย่างราบรื่น พอตกเย็นก็เริ่มเห็นเค้าโครงของป้อมปราการลองซองแล้ว ควันไฟที่ลอยอยู่เหนือเมืองบดบังท้องฟ้าที่เริ่มมืดให้ยิ่งดูหม่นมัวเข้าไปใหญ่

"ศัตรูรวมตัวกันอยู่ที่เขตปราสาทผู้ปกครอง ส่วนประตูเมืองทิศเหนือมีกองพลเรือนกลุ่มเล็กๆ กำลังสู้กับทหารเฝ้ากำแพงเมืองอยู่ แต่ดูท่าแล้วคงต้านทานได้อีกไม่นาน" ไลต์นิ่งเข้าไปสืบสถานการณ์ภายในเมืองและนำมารายงานให้เจ้าชายฟังอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง "ศัตรูที่ล้อมปราสาทมีประมาณสองร้อยกว่าคน ตอนนี้แนวป้องกันชั้นแรกถูกตีแตกไปแล้ว อีกฝ่ายมีอาวุธที่หน้าตาคล้ายปืนจริงๆ แต่ไม่เหมือนกับที่พวกเราใช้กันเพคะ"

"เปโรไม่เป็นไรใช่หรือไม่" สิ่งที่โรแลนด์เป็นห่วงในตอนนี้คือความปลอดภัยของผู้แทนปกครอง

"เขายังปลอดภัยดีเพคะ แค่ตกใจนิดหน่อย แต่ว่า..."

"แต่ว่าอะไร"

"คนในครอบครัวเขาโชคไม่ดีนัก" ไลต์นิ่งเบ้ปาก "ท่านเปโรคงรู้ข่าวมาล่วงหน้าจึงเรียกบิดาเข้าปราสาทได้ทัน แต่ญาติสนิทคนอื่นๆ ที่อยู่ในที่ดินเดิม...รวมทั้งเคาน์เตส ล้วนถูกขุนนางพวกนั้นจับเป็นตัวประกันแล้วฆ่าทิ้งทีละคน" เด็กสาวหยุดไปเล็กน้อย "หม่อมฉันหาจังหวะบินเข้าไปบอกเขาในปราสาทว่าฝ่าบาทกำลังเสด็จมาแล้ว แต่เขามีเรื่องขอร้องฝ่าบาทเพคะ"

โรแลนด์พยักหน้า "ว่ามาเถอะ"

"เลือดต้องล้างด้วยเลือดเพคะ"

มีธรรมเนียมที่เหล่าชนชั้นสูงรู้กันโดยไม่ต้องบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร นั่นคือการไม่สังหารคนที่มีบรรดาศักดิ์ แน่นอนว่าคนในตระกูลฮันนี่ซัคเคิลส่วนใหญ่ก็มีบรรดาศักดิ์กันทั้งนั้น ทว่าสี่ตระกูลใหญ่กลับ

ไม่ไว้หน้ากันถึงเพียงนี้ เหตุผลคงไม่ใช่แค่เพราะไม่พอใจที่ตระกูลฮันนี่ซัคเคิลหันไปสวามิภักดิ์ต่อโรแลนด์แล้วได้รับผลประโยชน์มากมายแน่ๆ แต่น่าจะเพราะอำนาจที่อยู่เบื้องหลังด้วย

ตอนนี้โรแลนด์ค่อนข้างแน่ใจแล้วว่าคนที่คอยหนุนหลังพวกเขาคือพระราชองค์ใหม่ ทอว์ฟิค วิมเบิลดัน เพราะการช่วยศาสนจักรสังหารขุนนางกับการช่วยพระราชากำจัดเสี้ยนหนามนั้นต่างกันอย่างเห็นได้ชัด เขามองไปทางป้อมแล้วพูดเสียงเย็นว่า "ถ่ายทอดคำสั่งลงไป ยกทัพทั้งหมดเข้าเมือง ยึดท่าเรือให้ได้!"

อาร์เธอร์ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากใต้กำแพงอีกแล้ว

เขายกปืนคาบศิลาเล็งไปยังรูมืดด้านล่างอย่างชินชา...รูนั่นเป็นทางที่ศัตรูใช้ปีนจากในกำแพงขึ้นมาบนสันกำแพง หลังจากศัตรูยึดประตูเมืองได้ก็บุกมาโจมตีอยู่หลายระลอก แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่สามารถยึดกำแพงเมืองทิศเหนือได้

การต่อสู้เริ่มมาตั้งแต่บ่ายเมื่อวาน เขาไม่เคยคิดเลยว่าตัวเองจะยืนหยัดอยู่ท่ามกลางลมหนาวอันโหดร้ายได้นานถึงเพียงนี้ แต่พอเห็นสมาชิกในกองทัพคนอื่นๆ ที่มาช่วยล้มหายตายจากไปทีละคน สมองของเขาก็ไม่สามารถคิดอะไรได้อีก

"มากันอีกแล้วหรือ" ปืนกระบอกหนึ่งยื่นมาจากข้างกายเขา พออาร์เธอร์หันไปมองก็พบว่าเป็นบรอนซ์ฮิลล์ นายกองของเขาเอง

"ข้าได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว" เขาตอบอย่างอ่อนล้า "แต่ตอนนี้ฟ้ามืดแล้วมองไม่เห็นว่าพวกเขามากันกี่คน"

"เช่นนั้นพวกเขาก็ย่อมไม่รู้ว่าพวกเรามีกันกี่คน" บรอนซ์ฮิลล์ตอบ

"แล้ว...พวกเรามีกี่คน"

บรอนซ์ฮิลล์ลังเลเล็กน้อย "ห้าคน เมื่อครู่นี้โครว์เพิ่งสิ้นลมไป"

"พวกเราก็คงอยู่ไม่พ้นคืนนี้เหมือนกัน" อาร์เธอร์พูดอย่างขมขื่น จากความหวาดกลัวกลายเป็นความตื่นตระหนก และความตื่นตระหนกก็กลายเป็นความด้านชาในที่สุด เวลานี้เขาถึงเข้าใจความนัยที่ซ่อนอยู่ในคำพูดของครูฝึกที่ว่า 'เจ้าจะเติบโตได้ก็ต่อเมื่อผ่านการต่อสู้ที่แท้จริงมาแล้วเท่านั้น' แต่ว่านั่นไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลย กองย่อยสามกองที่รวมตัวกันเหลือผู้รอดชีวิตเพียงห้าคน ต่อให้ศัตรูไม่โจมตีสันกำแพงพวกเขาก็ต้องตายอยู่บนนี้เพราะขาดอาหารและเครื่องบรรเทาความหนาว "ยอมจำนนตอนนี้มีประโยชน์หรือไม่"

"ยอมจำนนหรือ" บรอนซ์ฮิลล์ส่งเสียงขึ้นจมูก "เจ้าไม่ได้ยินที่พวกเขาตะโกนหรืออย่างไร 'สังหารคนทรยศให้หมด!' ต่อให้ยอมจำนนไปก็ตายอยู่ดี สู้อยู่ฆ่าพวกเขาให้ได้มากที่สุดดีกว่า"

อาร์เธอร์รู้ว่านายกองพูดไม่ผิด สมาชิกกองทัพที่สองซึ่งมาช่วยเขาเมื่อวานถูกจับตัดหัวไปแล้วหลายนาย พวกเขาไม่ใช่ขุนนางย่อมไม่มีค่าพอจะเก็บไว้เรียกค่าไถ่ เพียงแต่...ตัวเขาไม่อยากตายอยู่ที่นี่

ครูฝึกเคยเล่าถึงความสะดวกสบายในเมืองชายแดนให้ฟัง ทั้งยังสัญญาด้วยว่าหลังจากสิ้นสุดเดือนแห่งปีศาจแล้ว ทหารที่มีความประพฤติดีจะได้ย้ายไปอยู่กองทัพที่หนึ่งและยังจะได้รับบ้านหลังใหม่ด้วย ที่นั่นมีเสบียงเหลือเฟือ มีน้ำที่ไหลออกมาเพียงแค่บิดกลไก มีสิ่งที่ทำให้ห้องอุ่นได้โดยไม่ต้องจุดไฟ...

เขายังไม่อยากตาย เขาอยากอยู่เห็นความมหัศจรรย์ในเมืองชายแดนที่ครูฝึกพูดถึงก่อน

"มากันแล้ว!" บรอนซ์ฮิลล์ร้องเสียงเบาก่อนจะลั่นไก ประกายไฟที่พ่นออกมาจากปากกระบอกส่องให้อาร์เธอร์เห็นศัตรูในความมืด... คนประมาณหกถึงเจ็ดคนกำลังถือโล่ปีนขึ้นมาช้าๆ เขาเห็นแม้กระทั่งสีหน้าตกใจของอีกฝ่าย

แม้กระสุนของนายกองจะพลาดเป้าไป แต่มันก็ช่วยบอกทิศทางให้เขาได้

อาร์เธอร์เล็งไปยังเงาคนที่ฉายวาบเพียงปลาบเดียวแล้วลั่นไกทันที

กระสุนพุ่งกระแทกโล่ไม้ส่งเสียงดังทึบ ใครคนหนึ่งพลันร้องโหยหวนขึ้นมา จากนั้นก็มีเสียงวัตถุหนักๆ กลิ้งตกบันไดไป พอคนที่เหลือเห็นว่าศัตรูรู้ตัวแล้วจึงพากันกรูออกมาจากรูมืดโดยไม่คิดอะไรอีก

บรอนซ์ฮิลล์ยังบรรจุกระสุนอยู่ มือที่เย็นจนแข็งทำให้เขาเคลื่อนไหวได้ช้าลง อาร์เธอร์ห่อตัวด้วยความหนาว แต่เมื่อล้วงมือลงไปในถุงดินปืนข้างเอวก็ต้องใจหายวาบ ภายในถุงว่างเปล่า ดินปืนที่มีถูกใช้ไปหมดแล้ว

ในการฝึกซ้อมปกติหากเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ต้องใช้ดาบปลายปืนเท่านั้น

เขากัดฟันดึงดาบปลายปืนออกมา แต่กว่าจะครอบมันลงบนกระบอกปืนได้ก็เสียเวลาไปครู่ใหญ่ ยังไม่ทันจะยกอาวุธขึ้นศัตรูคนหน้าสุดก็วิ่งออกมาจากรูแล้ว

บรอนซ์ฮิลล์ลั่นไกอย่างเด็ดเดี่ยว ยิงอีกฝ่ายล้มลงกับพื้นทันที ทว่าศัตรูคนที่สองวิ่งตามมาติดๆ ฝ่ายนั้นแทงดาบใส่หน้าอกของนายกองจนแน่นิ่งไป

อาร์เธอร์รู้สึกหัวตื้อไปหมด ได้แต่แทงปืนตามท่าที่ฝึกมาด้วยความเคยชิน แต่คมดาบกลับถูกโล่ของอีกฝ่ายกันไว้ ศัตรูคนนั้นถีบเขาจนหงายหลังกระแทกพื้น ปืนพลันกระเด็นหลุดจากมือ

ข้าต้องตายอยู่ที่นี่จริงๆ หรือ

เขาเงยหน้าขึ้นอย่างหมดหวังและทันใดนั้นก็เห็นเงามืดบนท้องฟ้า

ตามหลักแล้วในคืนที่หิมะโหมกระหน่ำเช่นนี้ เขาไม่มีทางมองเห็นวัตถุสีดำมืดได้เลย ทว่าเงาดำนี้อยู่ใกล้เขามาก มันกำลังพุ่งฉิวราวกับม่านราตรีที่ทิ้งตัวลงมา

เมื่อเค้าโครงของเงาปรากฏชัด อาร์เธอร์ก็ต้องเบิกตากว้าง มันคือสัตว์ประหลาดขนาดมหึมา!

สาบานได้ว่าสัตว์ประหลาดหน้าตาสยดสยองเช่นนี้มีให้เห็นแค่ในฝันร้ายเท่านั้น ปากสีแดงฉานของมันอ้ากว้าง ช่วงหัวดูแล้วใหญ่กว่าลูกวัวด้วยซ้ำ ปีกที่กางออกก็แทบจะแผ่คลุมทั้งสันกำแพงเมือง

สัตว์ประหลาดยักษ์พุ่งดิ่งลงมาตรงหน้าอาร์เธอร์ กระแทกทับศัตรูที่ปีนออกมาจากรูจนแหลกละเอียด!

"โอ้ก...โอ้ก..."

ตามมาด้วยส่งเสียงคำรามลั่นจนแก้วหูสะเทือน!

ตอนที่ 447
ผู้เก็บเกี่ยว

อาร์เธอร์ตกใจจนตัวแข็ง ได้แต่มองอีกฝ่ายที่หันมาหาตัวเองอย่างอึ้งๆ เขาเห็นแม้กระทั่งของเหลวเหนียวหนืดที่หยดลงมาจากคมเขี้ยวสีน้ำตาลเทาของมัน

"วางใจได้ ข้าไม่กินเจ้าหรอก" สัตว์ประหลาดนั่นส่งเสียงแหบแห้งออกมา ทำเอาอาร์เธอร์แทบจะกรีดร้องอยู่รอมร่อ *ให้ตายเถอะ เจ้านี่พูดได้ด้วย!*

แต่แล้วเขาก็ต้องตื่นตระหนกยิ่งกว่าเก่าเมื่อหญิงสาวคนหนึ่งกระโดดลงมาจากหลังสัตว์ประหลาด เธอก้าวฉับๆ ไปยังร่างของบรอนซ์ฮิลล์แล้วสำรวจอยู่สักครู่ "คนคนนี้ยังไม่ตาย เมซี รีบพาเขาไปหานาน่าเร็ว"

"โอ้ก!" สัตว์ยักษ์ราวกับเข้าใจคำพูดของเธอ มันใช้กรงเล็บหน้าคว้าตัวนายกองไว้แล้วกระพือปีกบินขึ้นฟ้า กระแสลมจากปีกพัดใส่อาร์เธอร์จนลืมตาไม่ขึ้น เขารอจนลมสงบลงแล้วจึงหยีตามองไปข้างหน้าอีกครั้ง บนกำแพงมีเพียงความว่างเปล่าราวกับเหตุการณ์ทั้งหมดเมื่อครู่นี้เป็นแค่ความฝัน

ไม่สิ ไม่ใช่ความฝัน...หญิงคนนั้นยังอยู่!

ความมืดมิดปกคลุมไปทั่วกำแพง เขามองเห็นแค่เงาอันเลือนรางของอีกฝ่าย ทั้งๆ ที่บริเวณโดยรอบนั้นไม่มีแสงสว่างแต่ดวงตาเธอกลับสะท้อนประกายสีทองออกมา ดูโดดเด่นราวกับดวงดาวบนท้องฟ้ายามค่ำคืน

"เจ้า...เจ้าเป็นใครกันแน่"

"กองหนุน" คำตอบของหญิงสาวทำเอาเขาตะลึงตาค้าง

"อะ...อะไรนะ" อาร์เธอร์พลันรู้สึกว่าความฝันยังสมจริงเสียยิ่งกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า "เจ้ามาช่วยข้าหรือ"

"นี่คือพระประสงค์ของเจ้าชายโรแลนด์" เธอนั่งยองๆ เพื่อควานหาดาบจากศพที่ถูกทับจนแหลก จากนั้นจึงลองขยับอาวุธง่ายๆ ไม่ได้สนใจเลือดและเศษเนื้อที่ติดอยู่บนนั้นแม้แต่น้อย

อาร์เธอร์รู้สึกท้องไส้ปั่นป่วนจนถึงขั้นอาเจียน แต่นอกจากน้ำย่อยแล้วก็ไม่มีอะไรไหลออกมาอีก ทันใดนั้นเสียงเอะอะก็ดังมาจากด้านล่างกำแพงอีกครั้ง เห็นได้ชัดว่าความเคลื่อนไหวของสัตว์ยักษ์และเสียงคำรามอันน่ากลัวของมันสะเทือนไปถึงศัตรูแล้ว...ทว่าก็แค่สะเทือนเท่านั้นพวกเขาไม่ได้เห็นเหตุการณ์อันน่าตื่นตะลึงที่เกิดขึ้นบนกำแพง พอทุกอย่างสงบลงศัตรูพวกนั้นก็จะเริ่มการโจมตีอีกครั้ง

"เจ้าชายที่เจ้าพูดถึง...หมายถึงเจ้าชายแห่งเมืองชายแดนหรือ" เขาเช็ดมุมปากพลางหอบหายใจถาม

"นอกจากพระองค์แล้วยังจะมีใครชื่อโรแลนด์อีก" หญิงสาวผมดำควานหาอาวุธจากศพอื่นๆ ต่อ อาร์เธอร์รีบหันหน้าไปอีกทาง เขาไม่อยากเห็นความเคลื่อนไหวของเธอแล้ว

"แต่จากเมืองชายแดนมาถึงที่นี่ต้องใช้เวลาอย่างต่ำสามวัน...เหตุใดเจ้าชายทรงรู้เรื่องขุนนางก่อกบฏได้เร็วถึงเพียงนั้น" อาร์เธอร์กลืนน้ำลาย "แล้วสัตว์ประหลาดเมื่อครู่นี้คือ..."

"นางไม่ใช่สัตว์ประหลาด แต่เป็นแม่มดที่มาช่วยพวกเจ้า" น้ำเสียงของเธอพลันเย็นชาขึ้น "ข้าไม่มีเวลามาตอบคำถามเจ้าทั้งวันหรอกนะ ไปหลบอยู่อีกด้านเสีย"

เมื่อไม่มีปืนคอยยิงสกัดศัตรูก็ปีนขึ้นสันกำแพงได้อย่างง่ายดาย แสงจากคบเพลิงที่แกว่งไกวสว่างขึ้นอีกครั้ง แต่ทันทีที่พบว่าเบื้องหน้ามีแค่หญิงสาวคนเดียว พวกเขาก็พร้อมใจกันหยุดฝีเท้าโดยมิได้นัดหมาย

และไม่นานนักภาวะชะงักงันนี้ก็ถูกทำลายด้วยเสียงหัวเราะต่ำๆ ที่เต็มไปด้วยความมุ่งร้าย

อาร์เธอร์ย่อมเข้าใจความนัยที่แฝงอยู่ในเสียงหัวเราะนี้

"ระวังให้ดีล่ะ อย่าตกหลุมพรางของไพร่พวกนี้เชียว"

"วางใจเถอะ ลูกพี่ พวกเราจะช่วยท่านดูเอง แต่อีกประเดี๋ยว..."

"ไว้ข้าเสร็จแล้วจะยกให้พวกเจ้า"

"หึๆๆ...ไม่มีปัญหา"

"รีบ...รีบถอยมานี่เร็ว!" อาร์เธอร์พยายามจะลุกจากพื้น แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกลับทำให้เขาตาค้างไปเสียก่อน

เมื่อลำแสงสีทองฟาดผ่าน เสียงหัวเราะก็หายวับไปในพริบตา

คนที่เป็นหัวหน้าถูกดาบฟันร่างขาดเป็นสองท่อน แม้แต่โล่และเกราะหนังก็ไม่อาจต้านทานคมดาบเล่มนั้นได้ เขาไม่ทันมองด้วยซ้ำว่าหญิงสาวลงมืออย่างไร

ตอนที่ศพสองท่อนพ่นเลือดสดๆ ออกมา รอยยิ้มของศัตรูก็จางหายไป

ทว่านี่เป็นแค่การเริ่มต้นเท่านั้น

หญิงสาวผมดำก้าวไปข้างหน้าพร้อมตวัดดาบเป็นแนวขวาง อาร์เธอร์มองความเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายไม่ทันเหมือนเดิมแต่เขาได้ยินเสียงเนื้อฉีกและกระดูกหักดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ศัตรูที่เหลืออีกสามคนยังไม่ทันได้ตอบโต้ก็ถูกดาบกรีดท้องจนหนังเปิด

เลือดและลำไส้พลันไหลออกมากองจนเกลื่อนพื้น

"เจ้า..." อาร์เธอร์ขยับปากแต่ก็ไม่รู้จะพูดอะไร

หญิงสาวหันมามองเขาแวบหนึ่ง "ไปเรียกสหายของเจ้ามาที่กำแพงให้หมด อีกประเดี๋ยวจะมีคนมารับ" พอพูดจบเธอก็กระโดดลงจากกำแพงไป

กำแพงเมืองตรงนี้สูงถึงสามสิบฟุตเชียวนะ! เขาสะกดกลั้นความเจ็บปวดที่กระจายไปทั่วร่างแล้วตะลีตะลานคลานไปที่ขอบกำแพง คราวนี้จึงเห็นว่ากลุ่มคนที่อยู่ด้านล่างกำลังแตกฮือ หญิงสาวพุ่งเข้าปะทะศัตรูซึ่งๆ หน้า ไม่ว่าเธอย่างกรายไปที่ใดที่นั่นล้วนพินาศย่อยยับ อาวุธในมือโบกสะบัดไม่หยุดยั้ง เธอฟันทุกคนที่ขวางหน้าราวกับชาวนาที่กำลังเกี่ยวข้าวสาลี

เพียงไม่กี่อึดใจศัตรูก็พ่ายแพ้ราบคาบ

พวกเขาไม่เคยเจอคู่ต่อสู้ที่น่ากลัวเช่นนี้มาก่อน ปราดเปรียวเสียยิ่งกว่าหมาป่า ทรงพลังเสียยิ่งกว่าหมี ไม่มีใครผ่านด่านเธอไปได้โดยไม่ถูกคมดาบสัมผัส จะหลบก็หลบไม่พ้น จะต้านก็ต้านไม่อยู่ บริวารของขุนนางวิ่งหนีกันกระเจิดกระเจิง วงล้อมกลับแตกพ่ายได้เพราะคนเพียงคนเดียว

เธอตามไล่ล่าคนที่วิ่งหนี ทิ้งรอยเลือดสีสดไว้เป็นทาง อาร์เธอร์ทรุดนั่งลงกับพื้น รู้สึกถึงแผ่นหลังที่ชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อเย็นๆ

นี่น่ะหรือแม่มด

แต่ไม่ว่าอย่างไร...ข้าก็รอดชีวิตแล้ว!

บริเวณรอบปราสาทของป้อมปราการลองซองสว่างไสวด้วยแสงจากกองไฟหลายสิบกอง คนของสี่ตระกูลใหญ่พากันล้อมที่นี่ไว้อย่าง

แน่นหนา

หลังจากต่อสู้กันมาเป็นเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืน ปราสาทชั้นที่สองก็ถูกยึดในที่สุด เวลานี้สมาชิกตระกูลฮันนี่ซัคเคิลหนีขึ้นไปอยู่ชั้นบนสุดแล้ว พวกเขาคงกำลังทรมานจากความหิวและความหวาดกลัวอยู่

ฉมักมองปราสาทผู้ปกครองที่ใหญ่โตโอ่อ่าแล้วยิ่งรู้สึกฮึกเหิมกว่าเก่า

เมื่อรู้ข่าวว่าบิดาได้เสียชีวิตลง เขาก็รีบเดินทางจากเมืองหลวงมายังที่ดินของตระกูลเพื่อรับตำแหน่งเอิร์ลต่อจากบิดา ทว่าตอนนี้เขากำลังจะก้าวหน้าไปอีกขั้น

ในจดหมายลับของพระราชาทอว์ฟิคเขียนไว้ว่าหากเขาช่วยเมืองหลวงยึดป้อมปราการลองซองได้สำเร็จ หลังจากหิมะละลายแล้วทัพใหญ่จากเมืองหลวงจะรีบเดินทางมาจัดการเจ้าชายกบฏทันที เมื่อใดที่อำนาจของเจ้าชายกบฏถูกขุดรากถอนโคนจนหมดสิ้น พระราชาองค์ใหม่ก็ยินดียกดินแดนตะวันตกให้เขาปกครอง

แล้วไหนจะที่ดินของเอิร์ลแห่งฮันนี่ซัคเคิลที่จะถูกแบ่งมาให้อีก ถึงตอนนั้นเขาก็จะได้เป็นดยุกอย่างแท้จริง!

ดยุกแมดเดน ช่างเป็นชื่อที่ไพเราะอะไรเช่นนี้

และนับแต่นี้ไปปราสาทแห่งนี้ก็จะกลายเป็นฐานที่มั่นของเขา

"ท่านเอิร์ล กองกำลังชุดที่หกออกมาแล้ว" อัศวินคนหนึ่งเดินมารายงาน "พวกเขาบอกว่าเสียงปืนของอีกฝ่ายเงียบลงไปมากจะให้เปลี่ยนเป็นกองเกราะเหล็กเลยหรือไม่"

กองเกราะเหล็กคือกองทหารที่มีไว้ต้านทานกระสุนปืนโดยเฉพาะ โดยปกติแล้วจะมีประมาณสามถึงสี่นาย สองนายถือโล่ไม้หุ้มเหล็กซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าตัวนำหน้าไปช้าๆ ตรงกลางเว้นช่องไว้สำหรับให้มือยิงเล็งเป้าและตอบโต้ เพื่อที่จะผลิตโล่ชนิดนี้ในปริมาณมาก เขาถึงกับยอมสละเกราะอัศวินไปสิบกว่าตัว ทว่าโล่หุ้มเหล็กที่หนาหนักนี้ยังมี

จุดอ่อนตรงที่เคลื่อนย้ายค่อนข้างลำบาก ทำให้กลายเป็นเป้าศัตรูเวลาขึ้นลงบันไดได้ง่าย

โชคดีที่ตระกูลฮันนี่ซัคเคิลคงต้านทานได้อีกไม่นาน ฌักยิ้มเยาะในใจ ถึงอีกฝ่ายจะไหวตัวได้ไวจนน่าตกใจ ซ้ำยังสามารถเรียกอัศวินกับกองลาดตระเวนบางส่วนเข้าปราสาทได้ก่อนที่ทหารพันธมิตรจากสี่ตระกูลใหญ่จะบุกป้อม แต่สุดท้ายพวกเขาก็รวบรวมมาได้ไม่ถึงร้อยคน หากนี่เป็นสงครามตัดกำลัง ฌักก็จะล้างผลาญฝ่ายตรงข้ามจนหมดตัว

กว่าเจ้าชายลำดับที่สี่จะรู้เรื่องนี้ก็คงอีกหลายวัน

หากข้าส่งศีรษะเปโรไปให้เจ้าชายโรแลนด์เป็นของขวัญ พระองค์จะทรงทำสีหน้าเช่นไรกัน

ตอนที่ 448
ห่ากระสุน

"นายท่าน ดูเหมือนเขตท่าเรือฝั่งตะวันตกจะเกิดเรื่องขอรับ" องครักษ์ที่ทำหน้าที่ปิดถนนเดินปรี่มาหาเอิร์ลแมดเดน "ข้าได้ยินเสียงประหลาดจากที่นั่นเลยส่งคนไปดูสองกลุ่ม แต่ไม่มีใครกลับมาแม้แต่คนเดียว"

"อะไรนะ" ฌักขมวดคิ้ว "เจ้าไม่ได้หูฝาดไปเองใช่หรือไม่"

"ไม่แน่นอนขอรับ ข้าได้ยินชัดมาก มันเหมือนเสียงคนหายใจเข้าออกฟืดฟาดๆ..." องครักษ์ทำเสียงให้เขาฟัง

"หรือจะเป็นเสียงกรนของคนเร่ร่อน"

"แต่คนเร่ร่อนที่มานอนข้างนอกในอากาศเช่นนี้น่าจะหนาวตายไปแล้วนะขอรับ นายท่าน" องครักษ์ยืนยัน "แล้วอีกอย่างหากมีใครส่งเสียงกรนได้ดังถึงเพียงนั้นจริง เขาก็คงตัวใหญ่พอๆ กับกำแพงเมืองทีเดียว"

เอิร์ลจ้องเขาอยู่สักครู่ก่อนจะหันไปตะโกนเสียงดัง "เซอร์ดูแกน!"

"ท่านเอิร์ล ท่านเรียกข้าหรือ" ขุนนางซึ่งแขวนสัญลักษณ์รูปใบเมเปิลไว้ที่หน้าอกเดินมา

"พาองครักษ์ของเจ้าไปสำรวจท่าเรือพร้อมกับคนของข้า" ฌัก

ตบไหล่เขา "หากมีข่าวอะไรให้รีบมารายงานข้าทันที"

"เอ่อ...ท่านส่งคนอื่นไปแทนได้หรือไม่" ขุนนางหนุ่มบอกอย่างลังเล "ท่านพ่อกำชับให้ข้าเข้าปราสาทไปพร้อมท่านให้ได้"

"แค่สำรวจท่าเรือจะเสียเวลาสักเท่าไรเชียว กว่าจะยึดที่นี่ได้คงอีกนาน" เอิร์ลยิ้ม "ต่อให้พวกฮันนี่ซัคเคิลจอมทรยศยอมยกธงขาว ข้าก็จะยังรอเจ้าอยู่ที่นี่"

"เช่นนั้น...ก็ได้"

พอขุนนางหนุ่มและองครักษ์เดินจากไป สีหน้าของฌักก็ขรึมลงทันที *นี่มันลูกไม้อะไรกัน คิดว่าให้บุตรชายเข้าปราสาทไปพร้อมข้าแล้วจะมีความดีความชอบเท่าข้าอย่างนั้นหรือ ช่างคิดดีนี่ แต่ในจดหมายลับของพระราชาเอ่ยถึงข้าแค่คนเดียวเท่านั้น!*

ไม่นานนักเสียงปืนก็ดังขึ้นจากทางทิศตะวันตก

ฌักพลันเอะใจขึ้นมา *เกิดอะไรขึ้น บุตรชายคนโตของตระกูลเมเปิลลีฟไม่ได้รับแจกปืนนี่*

ในขณะที่เขากำลังจะส่งอัศวินไปดูสถานการณ์นั้น องครักษ์ที่มารายงานก่อนหน้านี้ก็วิ่งล้มลุกคลุกคลานกลับมา "นาย...นายท่าน...แย่แล้ว!"

"อะไรแย่!"

"เจ้าชายกบฏ...เจ้าชายกบฏเสด็จมาที่นี่!" เขาตื่นตระหนกจนตาเบิกกว้าง "พวกเขามากันหลายพันคน ตอนนี้กำลังมุ่งหน้ามายังปราสาทขอรับ!"

"เจ้าหมายถึงกองกำลังของเจ้าชายโรแลนด์อย่างนั้นหรือ" ฌักตบหน้าองครักษ์ไปหนึ่งฉาด "มากันหลายพันคนเสียด้วย ขืนเจ้ายังพูดเหลวไหลอยู่อีก ข้าจะจับเจ้าแขวนคอหน้าประตูเมืองเดี๋ยวนี้"

"นายท่าน พวกเขาชูธงประจำราชวงศ์เกรย์คาสเซิลจริงๆ" องครักษ์ไม่กล้าหลบ ได้แต่คุกเข่าลงหนึ่งข้าง "ข้าขอให้บริวารของเซอร์ดูแกนไป

จับคนมาถามความ แต่พอพวกเขาเข้าไปก็...ก็..."

"ก็อะไร" เอิร์ลกัดฟันถาม

"ก็ถูกปืนยิงตายหมดขอรับ" องครักษ์ทำหน้าเหมือนเห็นเหตุการณ์ที่สยดสยองสุดขีด "ประกายไฟมากมายฉายวาบกลางความมืด เสียงปังๆ ดังขึ้นแทบไม่หยุด! บริวารยี่สิบกว่าคนเพิ่งจะเข้าไปไม่ถึงระยะร้อยก้าวก็ล้มระเนระนาดกันหมด แม้แต่ม้าก็ไม่เหลือ!" เขากลืนน้ำลาย "นายท่านข้าไม่เคยเห็นการยิงที่ถี่รัวเช่นนี้มาก่อน หากพวกเขาไม่ได้มากันเป็นพันคนแล้วจะสังหารคนของท่านเซอร์จนตายเกลี้ยงในพริบตาได้อย่างไร"

"แล้วบุตรชายของตระกูลเมเปิลลีฟล่ะ"

"หนี...ไปแล้วขอรับ"

เอิร์ลทรุดตัวลงบนเก้าอี้พลางคิดอย่างสับสน *จะเป็นไปได้อย่างไร พวกเขาต้องใช้เวลาส่งข่าวด้วยไม่ใช่หรือ* สี่ตระกูลใหญ่เพิ่งจะเริ่มเคลื่อนไหวเมื่อวานตอนเที่ยง ค่ำวันนี้เจ้าชายลำดับที่สี่กลับรุดมาถึงป้อมปราการลองซองเสียแล้ว นั่นแปลว่าเขาสามารถไปกลับระหว่างเมืองทั้งสองได้ภายในวันเดียว แต่ต่อให้แล่นเรือตามลมก็ยังเป็นไปไม่ได้! ยิ่งต้องพาคนหลักพันมาด้วยแล้วยิ่งเป็นไปไม่ได้ใหญ่ การจะลำเลียงคนมากถึงเพียงนั้นต้องใช้กองเรือขนาดใหญ่ แต่ข่าวกรองที่ฌมักได้มาจากเมืองชายแดนบอกว่าก่อนเข้าฤดูหนาวที่นั่นยังไม่มีเรือแม้แต่ลำเดียว!

เรื่องกลายเป็นเช่นนี้ไปได้อย่างไร

ไม่ได้ ยิ่งสถานการณ์เป็นเช่นนี้ข้ายิ่งต้องสุขุม ฌมักปาดเหงื่อบนหน้าผาก เรื่องจำนวนคนนั้นองครักษ์น่าจะเดาส่งเดชไปเอง เขาคงตกใจที่ถูกอีกฝ่ายยิงกระสุนใส่พร้อมกันมากกว่า ในเมื่อไม่มีคบไฟให้แสงสว่างใครจะรู้เล่าว่าที่ท่าเรืออันมืดมิดมีคนอยู่กี่คน นอกจากนี้ปืนก็มีระยะยิงอยู่ที่ไม่เกินสี่สิบก้าว แม้อานุภาพของมันจะน่าตกใจเพียงใด แต่ความเร็วในการบรรจุกระสุนและอัตราการยิงเข้าเป้าก็ยังถือว่าต่ำอยู่ดี ต่อให้

พวกเขามีอาวุธชนิดนี้กันทุกคน แต่ถนนที่เชื่อมกับเขตปราสาทก็กว้างพอให้ยืนเรียงหน้ากระดานกันได้แค่ยี่สิบกว่าคน ขอเพียงตระกูลไวลด์โรสกับตระกูลวูล์ฟเตรียมกองอัศวินไว้ รอให้อีกฝ่ายยิงรอบแรกเสร็จแล้วค่อยบุกโจมตีสวนกลับ พร้อมกันนั้นก็ให้ทหารรับจ้างและกององครักษ์ช่วยตีขนาบอีกแรง เท่านี้ก็น่าจะเอาชนะเจ้าชายได้แล้ว

อย่างไรเสียการต่อสู้ในเมืองก็ต่างจากการต่อสู้ในที่โล่งกว้าง การบรรจุกระสุนอาจกินเวลานานเกินไป

"บัดซบ!" ฌักตบแขนเก้าอี้แล้วหันไปสั่งหัวหน้าองครักษ์ "ไปตามเอิร์ลตระกูลไวลด์โรสและไวเคานต์ตระกูลวูล์ฟมา และข้าต้องการให้คนที่ถือปืนทุกคนไปดักศัตรูที่ทางเข้าเขตปราสาทด้วย รีบไปเสีย!"

การฝึกใช้ปืนนั้นง่ายกว่าการฝึกใช้ธนูและหน้าไม้มาก ให้คนกลุ่มนี้ออกไปถ่วงเวลาไว้ก่อน จะบาดเจ็บล้มตายบ้างก็ไม่เป็นไร เมื่อถึงคราวคับขันพวกเขาต้องสละชีวิตแทนอัศวินได้

แต่ข่าวที่ได้รับจากหัวหน้าองครักษ์กลับทำให้เอิร์ลยิ่งตระหนกกว่าเก่า "พวกเขาสองคนพาบริวารหนีออกจากค่ายแล้วขอรับ!"

เพื่อป้องกันเปโรหลบหนี สี่ตระกูลใหญ่จึงแบ่งกำลังกันเฝ้าพื้นที่ปราสาทคนละด้าน ไม่คิดเลยว่าคนพวกนั้นจะรู้ข่าวเร็วกว่าเขาเสียอีก

เวลานี้บริเวณนอกเขตปราสาทมีเสียงปืนดังถี่ราวกับเสียงรัวกลองเหมือนอย่างที่หัวหน้าองครักษ์รายงานไว้ไม่มีผิด ต่อให้อยู่ในค่ำคืนที่ลมหิมะโหมกระหน่ำก็ยังได้ยินเสียงมันอย่างชัดเจน

"พวกคนชั้นต่ำ!" ตัวของฌักชาวาบ เขามองไปที่ปราสาทเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะสั่งถอยอย่างจำใจ...แน่นอนว่าคำสั่งนี้มีผลเฉพาะกับตัวเขาและกององครักษ์เท่านั้น ส่วนคนที่ยังอยู่ในปราสาทคงต้องปล่อยไปเลยตามเลย

พอพ้นจากเขตปราสาทเขาถึงพบว่าสถานการณ์กำลังวิกฤตอย่างหนัก

เงาศัตรูปรากฏอยู่ทั่วทุกหนแห่ง อัศวินคนใดพยายามฝ่าวงล้อมล้วนถูกยิงตายอย่างไร้ปรานี ดูเหมือนอาวุธที่พวกเขาใช้จะยิงติดต่อกันได้โดยไม่ต้องเติมกระสุน ต่างจากปืนที่พระราชาส่งมาลิบลับ! สถานการณ์กำลังชุลมุนสุดขีด นอกจากเซอร์ดูแกนที่หนีไปก่อนใครแล้ว อีกสามตระกูลที่เหลือก็ล้วนถูกล้อมไว้ที่นี่

"นายท่าน จะเอาอย่างไรดีขอรับ"

"เรียกกองเกราะเหล็กมา" เขาตะโกนสั่งเสียงดัง "พวกเราจะใช้โล่เหล็กเป็นเครื่องกำบังแล้วบุกฝ่าออกไปในทิศทางเดียวกัน!"

กองเกราะเหล็กสามกองที่รวมตัวกันได้อย่างยากลำบากค่อยๆ บุกนำหน้าไปโดยใช้โล่กำบัง พออัศวินคนอื่นเห็นดังนั้นก็พร้อมใจกันเดินตามหลังไปด้วย หากครั้งนี้ยังไม่สามารถฝ่าแนวป้องกันของอีกฝ่ายได้ เขาก็คงหมดทางหนีรอดแล้ว

ทว่าฉมักคว้าน้ำเหลว...ในขณะที่พวกเขาอยู่ห่างจากศัตรูประมาณหนึ่งร้อยก้าว อาวุธของอีกฝ่ายก็พ่นประกายไฟจ้าตาออกมา โล่ที่ตามหลักแล้วควรกันลูกตะกั่วได้กลับถูกกระสุนที่ดาหน้ามายิงจนพรุน คนถือโล่แถวหน้าสุดถูกยิงตายคาที่ ลูกโลหะที่สาดมาพุ่งทะลุร่างองครักษ์คนแล้วคนเล่า พื้นที่หลังโล่เหล็กเต็มไปด้วยละอองเลือดที่สาดกระจาย

เอิร์ลยังไม่ทันได้ตะโกนคำสั่งฝ่าวงล้อมก็ถูกห่ากระสุนอันพร้อมเพรียงยิงร่วงลงกับพื้นเสียแล้ว

ตอนที่ 449
สถานการณ์สงคราม

โรแลนด์เดินเข้าไปในโถงใหญ่ของปราสาทที่เละจนแทบไม่เหลือชิ้นดี เปโรกับเอิร์ลเฮอร์มอนกำลังคุกเข่าหนึ่งข้างรอเขาอยู่

ศพบนพื้นถูกลากออกไปหมดแล้วมีเพียงกลิ่นคาวเลือดที่ยังคงอยู่ เครื่องเรือนโดยรอบเสียหาย อาวุธที่ใช้แตกหักกระจายไปทั่วทุกที่ เขาแทบจะเห็นภาพขณะที่ทั้งสองฝ่ายเข่นฆ่ากันเพื่อชิงปราสาทได้อย่างชัดเจน

"ลุกขึ้นเถอะ" โรแลนด์เดินไปหาเปโรแล้วก้มลงจับแขนเขาไว้

"พ่ะย่ะค่ะ" เสียงของอีกฝ่ายสั่นเครือ "ฝ่าบาท ในที่สุดฝ่าบาทก็เสด็จมา"

"พวกเจ้าทำได้ดีมาก" เขาพูดเสียงขรึม "สี่ตระกูลใหญ่จะต้องชดใช้ในสิ่งที่ทำลงไปอย่างสาสม ฆาตกรจะต้องถูกลงโทษด้วยกฎหมาย"

"กระหม่อมไม่สามารถปกป้องป้อมปราการลองซองได้..."

"เจ้าทำดีที่สุดแล้ว นี่ไม่ใช่ความผิดของเจ้า" โรแลนด์ถอนหายใจ เปโรไม่ใช่ผู้ปกครองที่เก่งเรื่องรบ ดูจากการยึดเมืองคราวก่อนและการก่อกบฏของขุนนางครั้งนี้ก็ชัดเจนแล้ว เขาเก่งเรื่องการบริหารที่ดิน

มีหัวด้านค้าขาย และรู้จักไขว่คว้าโอกาส แต่เขาไม่ใช่นักวางแผนมือฉกาจ ไม่ได้ชำนาญด้านการต่อสู้และกลอุบาย หากไม่ใช่เพราะกองทัพที่สองส่งสารมายังปราสาทตามแผนฉุกเฉิน เปโรคงต้านทานศัตรูได้ไม่ถึงสองวัน

แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเปโรเป็นผู้ปกครองที่ไม่ดี หากไม่เก่งเรื่องรบเขาก็แค่ส่งอีกฝ่ายไปปกครองเมืองที่ห่างไกลการสู้รบก็สิ้นเรื่อง และเมื่อเทียบกันแล้วโรแลนด์ค่อนข้างให้ความสำคัญกับนักบริหารที่มีหัวการค้ามากกว่า

"ข้าเชื่อว่าการก่อจลาจลครั้งนี้มีเหตุจูงใจบางอย่าง" เขากวาดตามองทุกคนที่อยู่ในปราสาท "นี่คือแผนชั่วโดยแท้ ศัตรูพยายามทำลายความสงบเรียบร้อยของดินแดนตะวันตก และช่วงชิงผลประโยชน์ที่ไม่ใช่ของพวกเขา!"

บรรยากาศเงียบสงัดลงทันใด ไม่ว่าจะทหารจากกองทัพที่หนึ่งซึ่งกำลังถือปืนระวังภัย หรืออัศวินเลือดโชมกายที่ยืนอยู่ด้านหลังเปโร ทุกคนล้วนมองมายังเจ้าชายด้วยแววตาที่ลุกโชน

"พวกเขาถึงกับก่ออาชญากรรมร้ายแรง ทำร้ายขุนนาง และสังหารชาวเมืองเพื่อการนี้ ไม่รู้ว่าหลังจากจบสงครามจะมีชาวเมืองสูญเสียคนในครอบครัวไปแล้วกี่คน มีบ้านถูกปล้นไปแล้วกี่หลัง แต่สุดท้ายแผนร้ายของพวกเขาก็ไม่สัมฤทธิผล เพราะการต่อสู้อย่างไม่ย่อท้อของพวกเจ้า ป้อมจึงรอดพ้นจากโศกนาฏกรรมอันเลวร้ายมาได้ พวกเจ้าได้ทำสิ่งที่องอาจกล้าหาญยิ่ง ปณิธานของพวกเจ้าสมควรได้รับคำชื่นชม!"

เหล่าอัศวินต่างยืดอกขึ้นโดยไม่รู้ตัว

"แต่ว่าสงครามครั้งนี้ยังไม่จบ พวกกบฏกำลังหนีกันหัวซุกหัวซุน ต่อไปจะเป็นเวลาแก้แค้นของพวกเราแล้ว! ข้าขอสาบานว่าไม่ว่าศัตรูจะหลบอยู่ที่ใดก็ไม่มีวันหนีรอดจากการพิพากษาไปได้ ต่อให้ที่แห่งนั้น

เป็นที่ดินของสี่ตระกูลใหญ่...หรือเมืองหลวงก็ตาม!" โรแลนด์หยุดเล็กน้อยก่อนจะพูดอย่างเด็ดขาด "และตัวการก่อกบฏในครั้งนี้จะต้องได้รับโทษอย่างแน่นอน! เลือดของพวกเจ้าที่หลั่งไหล...จะต้องไม่สูญสิ้นไปโดยเปล่าประโยชน์!"

"เจ้าชายทรงพระเจริญ!" เปโรและเอิร์ลเฮอร์มอนคุกเข่าลงไปอีกครั้ง

"เจ้าชายทรงพระเจริญ!" จากนั้นจึงเป็นเสียงของอัศวินและทหารกองทัพที่สองผู้รอดชีวิตมาได้

ชั่วพริบตาเดียวทุกคนในที่นั้นก็พากันคุกเข่าลงหนึ่งข้าง ลำตัวท่อนบนยืดตรง มือขวาแตะหน้าอก และส่งเสียงดังสนั่นอย่างพร้อมเพรียง

"เจ้าชายทรงพระเจริญ!"

หลังจากปลอบขวัญคนในปราสาทแล้ว โรแลนด์ก็เรียกเปโร แวนนาไบรอัน และขวานเหล็กมาที่ห้องหนังสือชั้นสามของปราสาท ห้องแห่งนี้เป็นห้องเดียวที่ยังไม่ถูกศัตรูรุกราน ข้าวของต่างๆ จึงยังสมบูรณ์ดี เขารู้ตัวว่าน่าจะต้องอยู่ที่นี่ไปอีกหลายวัน

เขาต้องทำความเข้าใจสถานการณ์ในเมืองเสียก่อน พอหันมองไปที่ขวานเหล็ก ฝ่ายหลังก็รีบเอ่ยรายงานทันที "ประตูเมืองทิศเหนือและทิศตะวันออกที่สี่ตระกูลใหญ่ยึดไปถูกแม่มดแย่งกลับมาได้แล้ว เวลานี้คุณหนูซิลเวียกำลังนำกองทัพที่หนึ่งไปจัดการพวกกบฏในเมืองอยู่ สถานการณ์น่าจะกลับมาเป็นปกติได้พรุ่งนี้เช้าพ่ะย่ะค่ะ"

"แล้วยอดผู้บาดเจ็บล้มตายล่ะ"

"ถึงตอนนี้มีผู้ได้รับบาดเจ็บทั้งสิ้นหกคน ทุกคนล้วนเป็นสมาชิกของกองปืน แต่พวกเขาได้รับการรักษาจากคุณหนูนาน่าแล้วพ่ะย่ะค่ะ"

"ของกองทัพที่สองล่ะ สรุปยอดได้แล้วหรือยัง"

"ยังพ่ะย่ะค่ะ...แต่จากข้อมูลที่ได้มา ยอดผู้บาดเจ็บและผู้เสียชีวิต

ค่อนข้างสูงพ่ะย่ะค่ะ" ไบรอันลังเลไปเล็กน้อย "กลุ่มย่อยสองกลุ่มที่เดินทางไปช่วยทหารบนกำแพงเมืองถูกตีแตก จนบัดนี้ก็ยังรวมตัวกันไม่ได้ ในบรรดาทหารห้าสิบนายที่รักษาปราสาทมีสิบเอ็ดนายตายลงจากการต่อสู้ ส่วนทหารที่รักษาการอยู่บนกำแพงเมืองแทบไม่เหลือรอดชีวิตเลยพ่ะย่ะค่ะ"

โรแลนด์พยักหน้า ที่คนร้อยกว่าคนสามารถรักษาปราสาทได้ถึงสองวันก็เพราะสงครามในยุคนี้ยังไม่รุนแรงมาก ยิ่งในกรณีที่ศัตรูไม่มีอาวุธโจมตีที่มีประสิทธิภาพด้วยแล้ว ฝ่ายตั้งรับก็มักเป็นฝ่ายได้เปรียบเสมอ หากไม่ใช่เพราะศัตรูมีอาวุธร้อนใช้เหมือนกัน ลำพังแค่ทหารรับจ้างและกององครักษ์คงไม่สามารถยึดปราสาทผู้ปกครองได้แน่...เพราะสิ่งก่อสร้างแห่งนี้ถูกออกแบบมาเพื่อป้องกันการโจมตีจากผู้รุกรานอยู่แล้ว

พอคิดถึงตรงนี้เขาก็สั่งขวานเหล็กว่า "ไปเอาปืนที่พวกกบฏใช้มาให้ข้าดูที"

โรแลนด์สนใจอาวุธร้อนที่เพิ่งถือกำเนิดในยุคนี้มาก แม้จะรู้ตั้งแต่ตอนที่เห็นผงหิมะแล้วว่าไม่ช้าก็เร็ววันนี้ต้องมาถึง แต่เขาก็อดตกใจกับความไวของทอว์ฟิคไม่ได้อยู่ดี

ขวานเหล็กปฏิบัติตามคำสั่งอย่างรวดเร็ว ผ่านไปสิบห้านาทีอาวุธทรงกระบอกหน้าตาแตกต่างกันก็ถูกขนเข้ามาในห้องหนังสือ

พอได้เห็นอาวุธจริง โรแลนด์ก็เข้าใจทันทีว่าเหตุใดอีกฝ่ายถึงผลิตอาวุธพวกนี้ได้ในระยะเวลาอันสั้น

หากมองจากมุมของเขา ท่อยาวพวกนี้ยังไม่ถือว่าเป็นปืนด้วยซ้ำ พวกมันไม่มีไกและระบบส่งกระสุน เป็นแค่ท่อโลหะที่มีรูสองด้าน ด้านหนึ่งค่อนข้างลึก ใช้สำหรับบรรจุดินปืนและกระสุน ส่วนท้ายมีรูขนาดเล็กไว้สำหรับจุดไฟ อีกด้านของท่อค่อนข้างตื้น เมื่อเสียบลำไผ่หรือกระบอง

ลงไปก็จะกลายเป็นด้ามปืนทันที

ดูจากโครงสร้างแล้ว มันใกล้เคียงกับต้นแบบของปืน หรือที่เรียกกันว่าปืนใหญ่มือมาก

ปืนดึกดำบรรพ์ชนิดนี้มีขั้นตอนการบรรจุกระสุนเหมือนปืนคาบศิลาทุกประการ ทว่ามีวิธีใช้งานที่ยุ่งยากกว่า มือยิงจะต้องสอดไม้เข้าไปใต้รักแร้แล้วใช้มืออีกข้างจุดดินปืน เนื่องจากมีข้อจำกัดเรื่องท่ายิงทำให้ไม่สามารถเล็งเป้าโดยตรงได้ ทำได้เพียงเล็งทิศทางด้านหน้าคร่าวๆ เท่านั้น

แต่อย่างไรเสียมันก็ถือเป็นอาวุธร้อนชนิดหนึ่งเหมือนกัน หากตัดจุดที่ไม่สะดวกต่างๆ ออกไปแล้ว หลักการยิงก็ไม่ได้ต่างจากปืนคาบศิลานักทั้งลำกล้องปืนและกระสุนล้วนเหมือนกันทุกประการ ดังนั้นอานุภาพของมันจึงรุนแรงกว่าหน้าไม้มาก ต่อให้เป็นเกราะอัศวินก็ไม่อาจต้านทานแรงโจมตีนี้ได้

นอกจากนี้ปืนใหญ่มือที่หน้าตาแตกต่างกันยังบ่งบอกถึงความพยายามในการผลิตของทอว์ฟิค ปืนบางกระบอกทำขึ้นโดยการม้วนแผ่นเหล็ก บนลำกล้องยังมีรอยตีเหล็กปรากฏให้เห็นอยู่เลย ในขณะที่บางกระบอกทำขึ้นจากการหลอมทองแดง ผิวด้านนอกจึงค่อนข้างเรียบเนียน โรแลนด์รู้ว่าปืนพวกนี้เป็นแค่ของทดลองที่ส่งมาช่วยสี่ตระกูลใหญ่ ปืนที่ทอว์ฟิคใช้เองน่าจะคุณภาพดีกว่านี้มาก

ทว่า...ต่อให้คุณภาพดีอย่างไร ปืนใหญ่มือก็ยังเป็นปืนใหญ่มืออยู่วันยังค่ำ

ประเดี๋ยวเขาเปิดฉากโจมตีช่วงฤดูใบไม้ผลิเมื่อไร ทอว์ฟิคก็จะได้เจอกองทัพจากดินแดนตะวันตกที่มีทั้งปืนยาวลูกโม่ ปืนยาวระบบลูกเลื่อนและปืนกลหนัก กองทัพของเมืองหลวงไม่มีทางเอาชนะเขาได้เลย

โรแลนด์เลื่อนสายตาไปยังคนทั้งสี่ "นับตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป

กองทัพที่หนึ่งจะเข้ายึดพื้นที่รอบๆ ป้อมปราการลองซองทีละน้อย หาก ขุนนางคนใดขัดขืนก็สังหารได้เลย ข้าหวังว่าอีกหนึ่งสัปดาห์ข้างหน้า ดินแดนตะวันตกจะรวมกันเป็นหนึ่ง!"

"น้อมรับพระบัญชาพ่ะย่ะค่ะ ฝ่าบาท!" คนทั้งสี่เอ่ยขึ้นพร้อมกัน

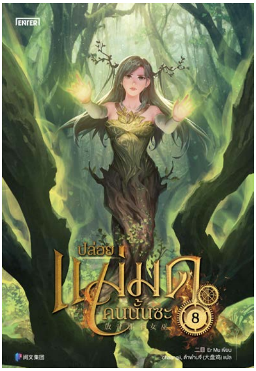

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

https://bit.ly/3NO7Rwm